

писмото у джебътъ си; нъ ако не чойте тая пѣсенъ, то ще бжде едно доказателство, или че не сжмъ азъ, или че иджъ съсь другаръ, и въ този случай не дръжете у васъ си никое писмо, защото може да ви търсѣтъ; ако да имате нѣкое, трѣбува твърдѣ бържѣ да го скъсате и да го хвърлите прѣзь прозорецътъ.

« Не се бойте отъ нищо. Видѣжъ, че се превардювате, и азъ ще правѣжъ сжщото.

« Обаче вашя милость ме направихте глупавщина!

« Имате право да ме укорявате за това, рекохъ му, като му уловихъ ржката: Простете ме.»

Отиде си, и азъ четохъ:

« Азъ сжмъ (тука ми казуваше името си) единъ отъ обожятелитъ ви. Знамъ на устѣ цѣлата ви *Франсоазъ де Римини*. Запрѣжъ ме за (тука се намираше причината и датата на запираньето му), и ще дамъ не знамъ колко оки отъ кръвьта си за да имамъ честьта да бжджъ съсь васъ, или бари въ една стая опрѣна до вашята, за да можемъ да си приказуваме на едно. Отъ чясътъ, когато се научихъ отъ Тремерело (тъй наричяжъ повѣрениятъ ни), че сте запрѣнъ, и за кои причини, най-голѣмото ми желанье бѣше да ви кажѣжъ, че никой по-много отъ мене не ви съжеляваше, никой по-много отъ мене не ви обичяше. Ще бждете ли толкосъ добъръ да въсприемете това прѣдложенье: да си пишемъ единъ на други, за да си олегчяваме съсь това на самотата? Давамъ ви честната си дума, че не щжъ кажѣжъ никому, като сжмъ убѣденъ, че ако ми въсприемете прѣдложеньето, ще вардите и вий сжщата тайна. И до тогази, за да ме познаите, ще ви кажѣжъ на късо историята си, и проч.»

Подиръ това слѣдуваше историята.